

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 721 / 20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 24 sierpnia 2020 r. w sprawie II K 542 / 17			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego – art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 201 kpk 2. zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadne # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Ad. zarzutów z punktu 1. Zestawienie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z treścią apelacji wskazuje, że poza sporem pozostaje, iż M. O. w drodze służbowej			

(opisanej szczegółowo w tym uzasadnieniu) pozyskała tzw. dane bilingowe numeru telefonu użytkowanego przez T. C.. Rozbieżności dotyczyły motywu, jakim kierowała się oskarżona podejmując te czynności oraz sposobu wykorzystania pozyskanych w ten sposób danych. Sąd I instancji w ramach swoich ustaleń przyjął, iż M. O. pozyskała je dla wyłącznego użytku swojej przyjaciółki, M. C. (ówczesnej żony T. C.), która podejrzewała męża o romans, zaś wspomniane bilingi miały pomóc te podejrzenia rozwiać lub potwierdzić. Skarżący starał się natomiast wykazać – opierając się na wyjaśnieniach M. O. – że wspomniane dane pozyskane przez nią zostały tylko i wyłącznie

w związku z
prowadzonymi
postępowaniami
w sprawie tzw.
oszustw na
wnuczka.

Zestawiając te
dwie
potencjalnie
wchodzące w
grę wersje sąd
odwoławczy
stanął na
stanowisku, iż
tylko ta
zaprezentowana
przez sąd I
instancji jawi
się jako rezultat
takiej oceny
dowodów, która
jest zgodna z
zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego.
Oceniana przez
pryzmat tych
kryteriów wersja
wynikająca z
wyjaśnień
oskarżonej jawi
się natomiast
jako
nieprawdopodobna.
Gdyby bowiem
na chwilę
założyć
wiarygodność
wyjaśnień M.
O., należałoby
przyjąć, iż
podstawą
wystąpienia
przez nią o
dane bilingowe
telefonu była
przeprowadzona
przez nią
rozmowa z W. C..

Informacje od niej pozyskane miały zostać następnie ujęte w notatce służbowej z dnia 11 stycznia 2016 r. Z treści tej notatki wynika, iż w bliżej nieokreślonym dniu, na początku stycznia 2016 r. W. C. miała odebrać połączenie z „nieznanego numeru”, po czym w trakcie rozmowy nieznaną jej mężczyzną, podający się za członka rodziny, poprosił ją o pożyczanie pieniędzy, gdyż spowodował wypadek drogowy, po czym „(...) podał do siebie numer do kontaktu 601 280 424 (...)”. Oskarżona wyjaśniała, iż w oparciu o powyższe informacje przygotowała wniosek o bilingi, domagając się w nim min. wydania zestawienia połączeń wychodzących oraz

przychodzących dla w/w numeru za okres od 1 do 8 stycznia 2016 r. Po uzyskaniu żądanych danych M. O. w dniu 27 stycznia 2016 r. sporządziła kolejną notatkę, w której zawarła min. informację, iż dokonała „ (...) analizy bilingu telefonu podanego w rozmowie przez W. C. w dniu 11.01.2016 r., tj. 601 280 424 (...) ” oraz, że „ (...) po sprawdzeniu wykazu połączeń danego numeru w wnioskowanym okresie czasu nie odnotowano połączeń z numerami stacjonarnymi (...) ”. Tymczasem już na pierwszy rzut oka widać, że z odtwarzanych za pomocą notatki wypowiedzi W. C. wcale nie wynikało, iż to właśnie z opisanego wyżej numeru telefonu nawiązano z nią połączenie. Numer ten miał zostać jej podany jako numer do dalszego

kontakty.

Poprzestanie w tej sytuacji tylko i wyłącznie na pozyskaniu połączeń przychodzących i wychodzących z tego telefonu za okres, w którym mogło dojść do przypuszczalnego kontaktu telefonicznego z W. C., jawi się jako niezrozumiałe.

Numer, jaki rzekomo podany został jej w toku rozmowy przez nieznanego mężczyznę, wcale nie musiał być tożsamy z tym, za pomocą którego nawiązano połączenie.

Niezrozumiałym jest zatem, dlaczego oskarżona nie podjęła jakiegokolwiek próby poczynienia ustaleń odnośnie danych abonenta, do którego numer ten został przez operatora przypisany. Jeśli W. C. rzeczywiście takie informacje oskarżonej przekazała, to podała w ten

sposób dane
mogące
potencjalnie
pozwolić na
identyfikację
osoby, która
z procederem
wyłudzenia
pieniędzy mogła
być powiązana,
tj. osoby
użytkującej
telefon o
podanym wyżej
numerze. M. O.
żadnych tego
typu czynności
nie wykonała.
Ani wcześniej,
ani później nie
podjęła w
związku z
informacjami
podanymi przez
W. C. żadnych
innych
czynności,
choćby w postaci
przesłuchania jej
w charakterze
świadka i
odebrania od
niej
zawiadomienia o
uzasadnionym
podejrzeniu
popelnienia
przestępstwa.
Zainteresowanie
oskarżonej
sprawą rzekomej
próby
wyłudzenia od
W. C. pieniędzy
skończyło się
wraz z
momentem
pozyskania
wyżej opisanego
bilingu.

Podkreślić też trzeba, iż z notatki z dnia 11 stycznia 2016 r. wynika, iż W. C. miała oskarżonej oświadczyć, że „ (...) nie pamiętała swojego numeru telefonu na który otrzymała połączenie (...)”. Z akt nie wynika, by M. O. danymi numeru telefonu W. C. dysponowała z innego źródła. Nie wiadomo więc, z czym miały być zestawiane dane pozyskane w ramach bilingu. Z notatki z dnia 11 stycznia 2016 r. nie wynika także, by do W. C. rzekomy oszust dodzwonił się właśnie na tzw. telefon stacjonarny, do czego odwołuje się z kolei przywołany wyżej fragment notatki z dnia 27 stycznia 2016 r. Podkreślić też należy, iż o rzekomej próbie wyłudzenia pieniędzy W. C. nie informowała nigdy nikogo ze swych najbliższych

członków rodziny, łącznie z przesłuchaną w charakterze świadka córką, z którą W. C. utrzymywała stały kontakt. Trudno też uwierzyć, że oskarżona padła ofiarą nieodpowiadających prawdzie wymysłów W. C. co do usiłowania dokonania na niej oszustwa, które w rzeczywistości nie miała miejsca. Taka wersja musiała by bowiem zakładać, że W. C. zmyśliła taki numer telefonu (układający się w ściśle określony ciąg dziewięciu cyfr), który nadzwyczajnym zbiegiem okoliczności odpowiadał temu, jaki użytkował T. C. – mąż koleżanki M. O., dla której wykaz rozmów męża jawił się akurat jako niezmiernie przydatny dla potrzeb sprawdzenia podejrzeń o romans z inną kobietą.

Podkreślić należy, iż przedmiotem zainteresowania M. O. nie była możliwa do przeprowadzenia identyfikacja abonenta, do którego ten numer był przypisany oraz użytkownika telefonu, a jedynie sam wykaz połączeń (wychodzących i przychodzących) za określony okres (zbieżny z tym, w którym opisane wyżej podejrzenia koleżanki się nasiliły).

Uprawnionym jest w tej sytuacji wniosek, iż informacje ujęte w notatce z dnia 11 stycznia 2016 r. nie odzwierciedlały przebiegu faktycznych zdarzeń, lecz służyły wyłącznie wytworzeniu tzw. „ legendy ”, tworzącej podstawę do wystąpienia z wnioskiem o pozyskanie pożądanых danych billingowych. W tej sytuacji

zeznania T. C.,
do których
odwołuje się
skarżący,
próbując
podważyć ich
wiarygodność,
uznać należy za
logiczne
dopełnienie
ciągu faktów
wynikających z
innych
dowodów. Z jego
zeznań wyłania
się bowiem
wyrazisty
motyw, jakim
kierować się
mogła M. O.
pozyskując
wyżej opisane
dane bilingowe
oraz sposób
wykorzystania
tych danych
– oskarżona
chciała
przysłużyć się
koleżance
poprzez
zdobycie
dowodów
potwierdzających
jej podejrzenia o
romansie męża,
ta zaś dane te w
tym właśnie celu
wykorzystała.

Co do zarzutów
związanych z
czynem
kwalifikowanym
z art. 286 § 1
kk – w pierwszej
kolejności sąd
odwoławczy
odniesie się do
obrazy art. 201

kpk w kontekście
opinii
sporządzonej
przez biegłego R.
E.. Opinia ta nie
jest dotknięta
żadnym z
mankamentów,
o jakich stanowi
przepis art. 201
kpk, zatem nie
było powodów,
by ją
zdyskredytować.
Jeśli chodzi o
pełność tej opinii
– opiniujący
odniósł się do
wszystkich tez,
jakie
podniesione
zostały w
postanowieniu
dowodowym,
zaś opinia
uzupełniająca
udzieliła
odpowiedzi na
wszystkie
pytania, uwagi
i zastrzeżenia,
jakie w dalszym
toku rzeczy się
nasuwały,
łącznie z tymi
płynącymi ze
strony obrony.
Swoje
stanowisko
biegły uzasadnił
w sposób spójny
i klarowny,
pozwalający na
zrozumienie
wyrażonych
ocen i poglądów.
Opinie – tak
zasadnicza, jak
i uzupełniająca
– były jasne

i wewnętrznie niesprzeczne. W opiniowaniu nie został przez biegłego pominięty żaden istotny dowód, w tym również wyjaśnienia składane przez oskarżoną oraz wynikająca z nich wersja dotycząca powstania urazu. Biegły odnosił się także do dokumentacji wystawianej przez leczących oskarżoną lekarzy. To, że bezrefleksyjnie nie powiełał ich wniosków, nie stanowi o wadzie opinii. Zaświadczenia te nie mają takiej rangi i wymowy, by za ich pomocą czynić ustalenia faktyczne. O tym, kiedy i w jakich okolicznościach zakwestionowanego urazu doznała oskarżona, należało bowiem rozstrzygać na podstawie wszystkich zebranych w sprawie dowodów, a nie – jak życzyłby sobie tego skarżący oraz lekarze

leczący
oskarżoną –
wyłącznie na
składanych im
jej
pozaprocesowych
relacjach i
oświadczeniach.
Podkreślić też
trzeba, że o
wadliwości
sporządzonej
opinii nie może
decydować
subiektywne
twierdzenie
strony z niej
niezadowolonej.
Jeżeli opinia jest
przekonywująca
i zupełna dla
sądu, to fakt, że
nie przekonuje
jednej ze stron
nie jest
przesłanką
dopuszczenia
opinii kolejnej.
Sprzeczność
opinii z
oczekiwaniem i
interesami
procesowymi
strony nie
świadczy o jej
wadzie. Nie
jest także wadą
opinii – a to
w zasadzie jest
jedyne
zastrzeżenie,
jakie pod jej
adresem
formuluje
apelacja – że
biegły w sposób
kategoryczny nie
przyjął jednego
tylko
wchodzącego w

grę mechanizmu postania urazu, lecz alternatywnie wskazywał dwie możliwości. Zakładał bowiem, że złamanie V kości śródstopia mogło powstać tak na samej imprezie w dniu 25 października 2014 r., bez urazów wcześniejszych, jak i to, że M. O. doznała dzień wcześniej pęknięcia tej kości, ale bez przemieszczenia, na terenie komendy, zaś uraz ten pogłębił się dopiero dzień później. Żadnej z tych wersji rzeczywiście biegły nie był w stanie wykluczyć. Podkreślić jednak należy, że jeśli z przedstawionego biegłemu materiału dowodowego wyłaniają się alternatywne wersje odnośnie przedstawionego mu do ekspertyzy zagadnienia, wówczas obowiązkiem biegłego jest

wszystkie te wersje przedstawić i wskazać, jakie dowody i argumenty przemawiają za każdą z nich. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się wręcz, że opinia jest niepełna właśnie wtedy, gdy nie uwzględnia wszelkich możliwych – na tle całokształtu sprawy – wariantów dotyczących przebiegu danego wypadku (por. wyrok SN z dnia 8 stycznia 2002 r., IV KKN 646 / 97, opubl. Legalis i przywoływane tam judykaty). Nie może być więc skutecznym zarzutem pod adresem opinii, że przedstawia wszystkie możliwe okoliczności uszkodzenia przez M. O. kości stopy oraz, że jego wiedza specjalistyczna, zestawiona z przedłożonym do ekspertyzy materiałem dowodowym,

nie pozwalała
na kategorię
wykluczenie
któregokolwiek z
tych dwóch
wersji. W takim
przypadku to
zadaniem sądu
jest
wypowiedzenie
się, która z tych
wersji w świetle
pozostałych
zebranych w
sprawie
dowodów winna
zostać przyjęta.
I mając to na
uwadze
przypomnieć
należy, iż biegły
zastrzegł, że
w drugim z
wchodzących w
grę wariantów
powstania urazu
oskarżona nie
byłaby w stanie
funkcjonować
przez niemal
dwudziestoczerogodzinny
okres bez
odczuwania bólu
i utykania oraz,
że
towarzyszyłaby
temu
świadomość
konieczności
oszczędzania i
odciążania nogi.
Dlatego
niewiarygodnym
jest, aby
oskarżona,
choćby tylko
przy urazie
polegającym na
pęknięciu kości
bez

przemieszczenia,
na wspomnianą
imprezę założyła
buty na
szpilkach, by
następnie
aktywnie
uczestniczyć w
zabawach
tanecznych,
wykonując na
nich ruchy
ewidentnie
obciążające
stopę i nie
świadczące o
jakichkolwiek z
nią problemach
z (por. wydruki
dokumentacji
fotograficznej).
Logicznym
dopełnieniem
tego
rozumowania są
zeznania jej
ówczesnego
partnera,
towarzyszącego
jej na imprezie,
który wprost
zeznawał, iż
przed
przybyciem na
nią M. O.
nie uskarżała się
na jakąkolwiek
dolegliwość
stopy i
jakakolwiek jej
ułomność nie
była widoczna.
Potwierdzał, iż
uraz
determinujący
konieczność
poszukiwania
nagłej i pilnej
pomocy
medycznej w

(...) Centrum
(...) w T.
zaistniał dopiero
podczas imprezy
okolicznościowej
w związku z
jej aktywnością
taneczną. Nawet
zatem, gdyby
za wiarygodne
uznać zeznania
S. K. i R. D.,
iż pod koniec
pracy w dniu
24 października
2014 r. M. O.
wskutek złego
ułożenia stopy
okazała objawy
chwilowego
ból, to jednak
nie był on
następstwem
urazu
przybierającego
postać złamania
kości śródstopia
– nawet bez jej
przemieszczenia.
Ten bowiem
powstał dopiero
dnia następnego
na opisanej
imprezie
towarzyskiej.
Tak więc
również z
punktu widzenia
wynikającej z
art. 5 §
2 kpk reguły,
w myśl której
nie dające się
usunąć
wątpliwości
należy
rozstrzygać na
korzyść
oskarżonego,
takie ustalenia,

jak wynikające z wyroku należało zaakceptować. Nie jest bowiem trafnym stanowisko interpretujące tę regułę jako konieczność wyboru spośród dwóch lub więcej wersji zdarzenia tej, która jest dla oskarżonego najbardziej korzystna. Zasada ta pozwala jedynie na rozstrzygnięcie na jego korzyść tych wątpliwości, których nie da się usunąć. Podkreślić jednak należy, że jeśli z materiału dowodowego wynikają różniące się od siebie wersje zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z zaistnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości”, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk. W takim bowiem przypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i wyboru jednej z tych wersji.

Jeżeli wyboru tego dokona na podstawie nie budzącej zastrzeżeń swobodnej oceny, a ustalenia te będą stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk.

Ad. zarzutu z punktu 2.

Przy powyższych ustaleniach kwalifikacja przypisanego oskarżonej czynu z art. 286 § 1 kk nie budzi zastrzeżeń.

Oskarżona, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci jednorazowego odszkodowania za wypadek pozostający w związku ze służbą w policji, doprowadziła do jego przyznania i wypłaty wskutek wprowadzenia podmiotu pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności powstania tego urazu.

Wniosek

<p>Wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przewód sądowy wykazał winę oskarżonej w kontekście każdego z zarzuconych jej czynów oraz, że wyczerpały one znamiona czynów zabronionych przez prawo karne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z powodów wyżej opisanych	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu	

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2.	Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonej, mając na uwadze treść art. 636 § 1 kpk została ona obciążona kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		